

gang forsvareren får det at vide. Da er vi ovre i det rent Kafkaske – altså hvad der kom med rockerloven og med terrorlovene er dybt betænkeligt, og der kan vi se, at der intet sker, for så vidt angår den del af offentligheden, som har at gøre med retssikkerheden, altså det, vi kalder retssikkerheden, når det drejer sig om, at sigtede personer ikke kan blive dømt for noget, som man ikke kan garantere, at de har gjort. Så det er det ene punkt, som jeg godt lige vil nævne.

Det andet punkt er spørgsmålet om de der tvistigheder, der skal kunne klares, hvis parterne bliver enige om, at de synes, det er fælt med den offentlighed. Det er klart, at der er nogle punkter, dem, som vi snakker om, at vi vil lægge over til mediering osv., som altså er af rent privat art, hvor det lyder udmærket, men der er altså også et problem i forhold til de lidt mere økonomiske ting, hvor jeg ikke ved, om jeg synes, man skal være glad for argumentet om, at hvis man ikke gør det, vil der bare blive endnu mere, der vil blive lagt hen til voldgifter.

Det synes jeg er noget af det, vi skal bore i. Hvor stor er tendensen til de voldgifter? Hvordan går det med det? Det har jo været klagen med hensyn til voldgifterne, at der var for lidt åbenhed omkring dem. Det er jo noget af det, man har kritiseret ved voldgifterne, at man ikke kunne få adgang til kriterierne for de afgørelser, der blev truffet ved voldgifterne, til den almindelige videreudvikling af vores retssystem.

Så vil jeg da godt sige, at jeg med omhu har læst Danske Mediers Forums kritik, for det er jo meget af det, der handler om dem. De er en part i det her, fordi det handler om offentlighed. Derfor synes jeg ikke, man bare skal sige, at det er de sædvanlige brokkehoveder, og at de heller ikke kan få nok. Det er en afgørende del af hele det her lovforslag, så der vil jeg altså love, true med, eller hvordan man nu vil formulere det, at jeg vil gå ind i de enkelte punkter i kritikpunkterne fra Danske Mediers Forum og undersøge, om det nu faktisk er sagligt, at man har lavet så mange begrænsninger i adgangen til at kunne informere offentligheden seriøst om, hvordan det går til.

Man skal jo hele tiden huske, at mange gange, når man blokerer for den saglige information, så åbner man op for den usaglige. Det er noget af det, vi er blevet gjort opmærksom på i SF med spørgsmålet om fotograferingsforbuddet, som i forvejen, tror jeg, kan blive svært at håndtere, for hvor stort er området, hvor er det henne osv., som også medierne gør opmærksom på?

Hvis man dertil lægger, at det er den snaske-de del af pressen, der er tale om her, så kan de nok så snaske-metoder få meget bedre vilkår, hvis de mere sobre metoder bliver forbudt. Det er sådan noget, jeg synes, vi også skal være opmærksomme på i den her sammenhæng.

Så vi er venlige og imødekommende, især fordi vi åbenbart har så mange lig i lasten, at det gælder om at få gjort noget ved det på det danske niveau, og så vil vi altså godt stadig væk have lov til at arbejde lidt med den kritik, der er kommet fra det mest relevante sted i forhold til den her lovgivning, nemlig fra medierne.

Margrethe Vestager (RV):

Da Det Radikale Venstres ordfører ikke kan være til stede på dette tidspunkt, skal jeg rede-gøre for partiets stilling til det fremsatte lovforslag L 23 om ændring af retsplejeloven.

Forslaget drejer sig i al væsentlighed om en udvidelse af offentlighed i retsplejen. Princippet om offentlig retspleje er grundlovsfæstet, og der er derfor al mulig grund til at hilse bestræbelserne på at udvide denne offentlighed velkommen. Det, der kan rejses diskussion om i forbindelse med dette lovforslag, er i høj grad de indskrænkninger af offentlighedsprincippet, som af forskellige grunde må følges ad med det helt overordnede princip om offentlighed i retsplejen.

At begrænse den almindelige adgang til aktindsigt i civile sager, når det drejer sig om meget personfølsomme og private afgørelser, f.eks. om forældremyndighed, er Det Radikale Venstre enig i. Også indskrænkninger begrundet i retens afgørelser om dørlukning og referatforbud finder vi rimelige.

Derimod kan vi frygte, at der er lige lovlig meget elastik i formuleringerne om, at aktindsigt kan begrænses efter en konkret vurdering, hvor der kan være tale om hensyn til sagers opklaring, statens sikkerhed, privates forhold eller erhvervsinteresser. Det samme gælder forslaget om øget adgang til at gennemføre dørlukninger i civile sager.

Vi vil under udvalgsarbejdet søge disse begreber præciseret. Vi er heller ikke overbeviste om, at en 1-års-grænse ved aktindsigt i straffesager er den rigtige. Vi vil gerne vide, hvad der skulle tale imod en længere periode med fuld aktindsigt.

Jeg vil ikke her gå i detaljer med samtlige øvrige forslag til øget offentlighed. Det Radikale